

и ги затвори. Като се научилъ за всичко, азъ провѣрихъ работата, дали е вѣрно всичко това, и като се убѣдихъ, че е истина, съобщихъ на консулитѣ и на сената. Това бѣ вчера. Днесъ се е събралъ тукъ сената и народа да сѣди прѣстѣпниците. Ето и писмата, които сѣ писали на Тарквиния, съ които го викатъ да дойде въ Римъ.

— Прочетете писмата! рече Брутъ.

Магистратътъ прочете нѣколко писма, въ всички се пишеше, че заговорниците не щатъ република, а искатъ царъ; тѣ описватъ плана си, какъ ще убиятъ консулитѣ и какъ ще възвѣрнатъ Тарквиния.

— Измѣна! измѣна! прѣдателство! Какъ така тѣ искатъ Тарквиния, който ни бие, мѣчи, прѣслѣдва и притѣснява, викаха гласове измежду сенаторитѣ.

— Ние искаме свобода и равенство! извикаха много плебеи. Не искаме Тарквиния — той е тиранинъ и закрильникъ само на най-богатитѣ.

— Прокуроре! се чу пакъ строгиятъ гласъ на Брута. Кажете, какво наказание се пада на тия прѣстѣпници. Днесъ ще разгледаме дѣлото и прѣстѣпленията само на моитѣ синове.

— Консуле Бруте, рече отсѣчено прокурорътъ. Прѣстѣплението е голѣмо. Тия младежи съ лоши мисли сѣ поискали да унищожатъ републиката, да ни лишатъ отъ свобода, отъ граждански права и да ни направятъ роби на царъ Тарквиния. Кой чмз право да реди държавата? Кой по законитѣ нарѣжда управлението? Това сѣ сената и народното събрание. Каквото кажатъ тѣ, това трѣбва да бѣде, защото тѣ сѣ народа. Въ една държава трѣбва да се слуша народа, да се пази неговата свобода, не-